

losti vytvořivší se v podniku zaměstnavatelově postačí pravidelnost časová, a není mu na závalu, měnila-li se výše remunerace v jednotlivých obdobích podle bilančních výsledků a podle usnesení správní rady. Dovolatelka marně poukazuje na rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni ze dne 19. září 1911 Rv VI 394/11 uveřejněné ve sbírce Fuchsově pod čís. 22, neboť názor tam vyslovený byl opuštěn tímž nejvyšším soudem v pozdějších rozhodnutích, uveřejněných ve sbírce Fuchsově pod čís. 66, 82, 114 a 164.

Jde ještě o otázku, lze-li pravidelné poskytování remunerací spatřovati v tom, že v podniku žalované byly vypláceny každoročně po tři léta za sebou. Nejvyšší soud souhlasí s názorem soudu odvolacího, že k této otázce jest v souzeném případě přisvědčiti, a to tím spíše, ježto žalovaná sama přiznala, že výročními remuneracemi odměňovala také nároky za výkony přesahující normální dobu pracovní, z čehož vyplývá, že remunerace se staly v jejím podniku jaksi stálým zařízením a zaměstnanci mohli s nimi počítati jako s částí úplaty.

Nebyla-li remunerace žalobci vyplácena každý rok ve stejné výši a závisela-li na výsledku bilance, má to pro spor jen ten význam, že její výši jest určiti soudem podle § 273 c. ř. s. Odvolací soud se také podle toho zachoval, neboť přihlížel k tomu, že bilanční výsledky za rok 1928 byly nepříznivější, než v letech 1926 a 1927, a přiznal žalobci nárok na remuneraci jen ve výši jeho měsíčního služného 1.200.— Kč, což uznává i nejvyšší soud za přiměřené.

Správně přisoudil odvolací soud žalobci 6% úroky a remunerace 1.200.— Kč, neboť smlouvu žalované akciové společnosti s obchodním pomocníkem jest považovati na straně zaměstnavatelčině za obchod ve smyslu čl. 273 a 274 obchod. zák. a se zřetelem na ustanovení čl. 277 obch. zák. platí tu předpis čl. 287 obch. zák., že výše zákonných úroků, zvláště úroků z prodlení jest při obchodech šest ze sta (viz rozhodnutí čís. 1163 sb. n. s.).

R o z h. n e j v. s o u d u z 31. III. 1931 č. Rv I 567/30.

Dr. L. Langer.

### Exekuce na pohledávky a nároky čekatelské.

Prvý soud povolil na návrh strany exekuci

I. zabavením povinné straně jako členu stavebního a bytového družstva vkladatelů městských spořitelén v Praze a Král. Vinohradech »Spořilov« příslušícího práva: 1. na obývání celého domku a používání zahrady k němu patřící, 2. na vydání podílu členského a vkladu čekatelského složeného jako záloha na domek shora uvedený, který by připadl dlužníku při odchodu z družstva;

II. propachtováním práva nájemního v domku tom a zahradě se zmocněním, aby vymáh. strana uplatňovala veškerá práva proti družstvu »Spořilov« jménem dlužníkovým a za tím účelem zejména

vypověděla nájem, členský podíl a čekatelský vklad a jinak podnikala vše potřebné k likvidaci těchto práv.

Ke stížnosti poddlužníka, družstva »Spořilov«, rek. soud návrh na povolení shora uvedené exekuce z a m í t l, uváděje v důvodech:

Pokud běží o právo strany povinné na obývání čekatelského domu a spojené s ním používání zahrady, běží tu o právo, které podle své povahy je právem ryze osobním, nemajícím nijaké hodnoty majetkové, poněvadž oprávněný nemůže je přenést na jinou osobu. Čekatelství neznamena tu nic více, než že domek se zahradou může všeobecně prospěšným stavebním družstvem »Spořilov«, které je vlastníkem těchto realit, býti někdy čekateli prodán, při čemž však družstvo má možnost reality ty prodati i jiným osobám. Nemá tedy čekatelství, jak dovodil nejv. soud ve svém rozhodnutí sb. n. s. č. 6192, ani ceny práva předkupního, a nelze je proto, jako jakákoliv jiná ryze osobní práva, zabavit. (Srov. sb. n. s. č. 2239 a 4218.)

To platí však i o dalším naříkaném zabavení práva dlužníků na vydání podílu členského a vkladu čekatelského, složeného u zmíněného družstva. Zabavitelnost členských (závodních) podílů členů společenstva s r. o., o jakéž, jak je soudu rek. známo, při družstvu »Spořilov« jde, zákonem výslovně vyloučena nebyla, jak se stalo ustanovením § 56 zákona ze dne 3. dubna 1873 čís. 70 ř. z. u společenstev s ručením neobmezeným, leč přes to nelze pokládati ani podíly členů společenstva s r. o. za zabavitelné.

Neboť tyto podíly, jakmile byly vloženy do společenstva, přestávají býti vlastnictvím členů, stávají se společným majetkem celého společenstva (zásada § 1183 obč. zák.) a slouží dle § 48 čís. 1. cit. zák. z r. 1873 k uspokojení, pokud se týče ke krytí pohledávek věřitelů společenstevních. Teprve přebytek připadá dle § 48 čís. 2. a 3. a § 81 cit. zák. k dobru členů, tak že jejich soukromí věřitelé mohou i při společenstvech s r. o. vésti exekuci jen na to, co společníkům připadne na úrocích a podílu na zisku, nebo co pro ně vybudě při zrušení společenstva nebo případném výstupu z něho. Pokud tedy společník ve společenstvu zůstává, jest exekuce na vklad jeho pro pohledávku jeho soukromého věřitele vyloučena. (§ 1203 obč. zák., viz sb. n. s. č. 3199.)

To však platí i při čekatelských vkladech, neboť i ty, podobně jako členské podíly, stávají se jich vložením rovněž společným majetkem celého společenstva.

Exek. návrh domáhal se povolení exekuce, a tato byla také povolena, mimo to na podíly a vklady čekatelské, které by případly dlužníkům při odchodu z družstva.

Běží tu tedy též o zabavení případných pohledávek budoucích, tedy pohledávek, které teprve v budoucnosti snad vzniknou neb vzniknouti mohou. Zabavení však takovýchto pohledávek též povolití nelze, neboť podle § 294 ex. ř. lze vésti exekuci na veškeré pohledávky, které již vznikly, třebas jest dospělost jejich podmíněna neb obmezena časem. (§ 317 č. 2 ex. ř.) Viz sb. n. s. č. 7313.

Není-li však přípustno zabavení práv nájemních, jak shora bylo odůvodněno, jest i nepřipustna jich realizace navrhovaným a povoleným propachtováním jich.

Jest proto stížnost důvodnou a slušelo jí vyhověti.

Nejv. soud dovolacímu rekursu vymáhající strany n e v y h o v ě l s tímto odůvodněním:

Především nelze přisvědčiti názoru stěžovatelovu, že poddlužník nebyl legitimován ke stížnosti. Na návrh stěžovatele samého bylo poddlužníkovi, družstvu »Spořilov«, zapovězeno, aby povinným neplnil, a dle obdoby § 294 posl. odst. ex. ř. jest mu proto přiznati také právo, aby odporoval rekursem této záповědi. Nesejde na tom, že záповěď nebyla doručena poddlužníkovi k vlastním rukám, nýbrž k rukám městské spořitelny na Kr. V. Tím poddlužník nepozbyl práva k stížnosti.

Ve věci samé jest dovolací rekurs rovněž neodůvodněný.

Pokud jde o exekuci podle bodu I 1) exekučního návrhu, souhlasí nejv. s. v této příčině plně s právním názorem rek. soudu a stačí proto poukázati stěžovatele na příslušné odůvodnění naříkaného usnesení, jež vývody dovolacího rekursu nebylo vyvráceno.

Pokud pak jde o exekuci podle bodu I 2) exekučního návrhu, nepotírá stěžovatel správnost názoru rek. soudu, s nímž souhlasí i nejv. s., že exekuce na členské podíly a čekatelské vklady členů společenstva s ručením omezeným je nepřipustná a že soukromí věřitelé těchto členů mohou vésti exekuci jen na to, co společníkům připadne na úrocích a podílu na zisku nebo co pro ně vybude při zrušení společenstva nebo případném výstupu z něho (§ 56 zákona čís. 70/1873 ř. z., srov. rozhodnutí čís. 3/99, 10181 sb. n. s.); namítá jen, že byť i exek. návrh mluvil o vydání »podílu členského a vkladu čekatelského«, byly tím vpravdě míněny uvedené zabavitelné nároky, příslušející dlužníkovi při rozvázání členského, pokud se týče čekatelského poměru. To však ze znění exek. návrhu, pro posouzení případnosti navržené exekuce jedině rozhodného, nikterak nelze vyčísti, a to ani ze závěrečné věty »který by připadl dlužníkovi při odchodu z družstva«, když se před tím výslovně mluví toliko o členském podílu a o vkladu čekatelském. Není pak na soudu, aby teprve vypátral, o jaké nároky navrhovateli vpravdě jde. Bylo naopak na stěžovateli, aby podle třetího odstavce § 54 ex. ř. přesně a určitě označil části majetku, na které exekuce má býti vedena, a udal vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, která soud povolující nebo exekuční má vydati k vedení exekuce. Neučinil-li tak, nevyhovuje ex. návrh požadavkům uvedeného § a bylo jej již z tohoto důvodu zamítnouti.

Rek. soud nepochybil tedy, zamítnuv i tuto část exekučního návrhu.

Tím padá ovšem i další část exekučního návrhu, týkající se zpeněžení nároků uvedených pod I 1) 2) tohoto návrhu.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 13. ú n o r a 1931, č. j. R I 932/30-2. Dr. Koutník.